

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 156/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného Mgr. Zdenkou Záhorákovou, advokátkou, L. Novomeského 4, Trenčín, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/81/2025-713 z 26. novembra 2025 (v časti výroku o náhrade trov konania) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19Co/81/2025-713 z 26. novembra 2025 (v časti výroku o náhrade trov konania) (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v konaní vo veci samej vystupoval v procesnom postavení žalobcu proti žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) vo veci podaného návrhu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ako prvoinštančný súd vo veci rozhodol Okresný súd Trenčín (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 14C/212/2008-627 zo 14. mája 2025 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

3. Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie žalovaná, ako aj sťažovateľ (ktorý podal odvolanie proti jeho výroku č. III o trovách konania, ktorým okresný súd rozhodol, že žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov konania). O odvolaní bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom krajského súdu. Aj krajský súd svojím napadnutým rozsudkom rozhodol o tom, že žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu namieta, že tento sa ním odklonil od ustálenej judikatúry a vec nesprávne právne posúdil. Uviedol, že v rozhodnutí o tom, že žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov konania, celkom absentuje úvaha o miere čiastočného úspechu strán ako rozhodujúceho zákonného kritéria medzi čiastočným priznaním náhrady trov konania a rozhodnutím o tom, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, resp. jeho odôvodnenie v rozpore so skutočnosťami zistenými v priebehu konania. Uviedol, že sa na súd obrátil dôvodne, pretože žalovaná nemala záujem uzavrieť mimosúdnu dohodu. Poukázal tiež na to, že konanie bolo poznačené aj obštrukciami spôsobovanými žalovanou jej návrhmi na vykonanie dokazovania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) možno prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti. Ústavný súd sa môže vecne zaoberať ústavnou sťažnosťou, len ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti.

6. Táto formálna, nie však formalistická požiadavka zákona o ústavnom súde nie je bezúčelná. Je vyjadrením nezávislého postavenia ústavného súdu a konania o ústavnej sťažnosti ako nástroja riešenia verejnoprávneho konfliktu, ktorého podstatou je porušenie ústavných práv zásahom orgánu verejnej moci. Splnenie tejto požiadavky ústavnému súdu umožňuje o ústavnej sťažnosti postupovať priebežne tak, aby pred rozhodnutím na predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde nemusel dožiadaním dotknutého orgánu verejnej moci osvedčovať sťažovateľom tvrdené skutočnosti o prebiehajúcim konaní.

7. Jednou zo zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti je aj podmienka pripojenia napadnutého rozhodnutia, ktorá vyplýva z § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho ústavných práv. Respektíve sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil žiadne prílohy.

8. Vzhľadom na verejnoprávny charakter konania o ústavnej sťažnosti nie je vo veci sťažovateľa dôvod na jeho materiálne vedenie, ktorého prostriedkami by ústavný súd sťažovateľa vyzýval na doplnenie ústavnej sťažnosti. Vo veci sťažovateľa ani nie je dôvod takýto nedostatok zákonom

predpísanej náležitosti odstraňovať postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže na to v konaní pred ústavným súdom slúži povinné zastúpenie kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom. Jedným z bazálnych predpokladov povinného právneho zastúpenia je okrem iného doručovanie kvalifikovaných ústavných sťažností spĺňajúcich všetky zákonom predpísané náležitosti. Nepripojením napadnutého rozhodnutia, teda podmienky predpokladanej § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde, tak ústavný súd nemal možnosť skúmať, či ústavná sťažnosť bola podaná včas (§ 124 zákona o ústavnom súde), ani verifikovať tvrdenia, ktoré boli v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu uvedené, a to aj z pohľadu vyhodnotenia splnenia podmienky subsidiarity právomoci ústavného súdu a iných hľadísk aktuálnych už v štádiu predbežného prerokovania návrhu vrátane obsahových parametrov.

9. Ústavný súd zdôrazňuje, že nedostatok zákonom predpísanej náležitosti, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, keďže zákon o ústavnom súde v § 56 ods. 3 upravuje možnosť vyzvať na odstránenie nedostatkov sťažnosti, neukladá však ústavnému súdu povinnosť tak učiniť. To platí predovšetkým v situácii, v ktorej je sťažovateľ právne zastúpený advokátom.

10. Vzhľadom na nesplnenie zákonom ustanovenej náležitosti bola ústavná sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu